

Gustav Strniša :

Harmonikar Binček

»Za božjo voljo! Vso kuhinjo mi bote pomazali! Kaj vendar mislite dragi mož? Nobenega oglja nisem naročil!«

»Pa ga boste vendarle vzeli, vem, da ga boste!« odvrne oglar prostodušno in se prav zvijačno smeje.

»I, kako ste čudni! Kaj vendar mislite, saj ga imam še skoraj polno vrečo se jezi gospa.

Oglar pa ne reče ne bev ne mev ter odveže vrečo, iz katere se prikaže smehljaje se Binčekov obraz.

»Naš Binček! Naš Binček!« zavrisne gospa in hiti objemat umazanega dečka, nakar odrzvi v sobo klicat svojega moža.

Tisti dan je moral oglar potem, ko je raznesel oglje, ostati čez noč kar v hiši svojih novih znancev kjer so ga pogostili, da je bil ves vesel. Ko se je zjutraj vračal v hosto, je bil zadovoljen. Zvižgal je pred se in se smehljaj,

iz žepa mu je pa gledal kos bele pogače.

DRUGI DEL

I.

Mladi harmonikarji sede na visokem odru in čakajo na tekmovanje. Veseli in zadovoljni rdečelični obrazi se prijazno smehljajo, žive oči se svetlikajo in mežikajo. Mladina se radosti, da pride do izraza, da dá duška svojim silam, da pokaže svetu kaj zna, saj so otroci pač najsrečnejši v takim tekmovanju, ker še ne poznajo težkih borb, ki spremljajo umetnost, ne zavisti, ki

kakor temna senca za vsakim umetnikom in ga hoče zadušiti s svojo mravno zlobo.

Med dečki so nekateri zelo gosposki, a drugi so spet preprostejši. Med njimi sedi skromen in tih tudi Binček. Drugi zro brezskrbno, a njega je strah. Ne boji se ljudi okoli sebe, ni mu mar

gledalcev, ki se radovedni zbirajo. Toda videl je vse polno inštrumentov v mestu, čul je njih glasove in se čudil, ko jih je slišal. Ves je zlezal sam vase, ko je vse to čul in že se je videl samemu sebi majhen in neznamenit, da se je skoraj razjokal. Tolažil ga je pilot gospod Milan, ki se je vedno zavzemal zanj odkar ga je vozil kot slepega potnika, mirili so ga Klinarjevi, ki so ga zelo radi imeli, a ni se dal popolnoma potolažiti. Bal se je razočaranja in sramote, čeprav je ljubil svojo harmoniko in ji zaupal.

Zdaj na vidi poleg sebe različne krasne harmonike! Kako čudovita godala so to! Tudi njemu so hoteli njegovi dobrotniki kupiti nov meh, pa se je branil, kakor bi se videl izdajalca pred svojo staro spremljevalko, s katero je hotel tekrovati in zmagati!

Gospod Milan ga tudi zdaj ni zapustil. Prav pod odrom si je kupil sedež in zdaj mu prigovarja:

»Le pogumno, deček moj! Gospodje bodo sami videli, da je tvoja harmonika preprosta in skromna, da pa tudi iz nje znaš privabljalni glasove, ki jih marsikdo ne stisne iz svojega najboljšega meha. Upoštevali bodo tudi to, kakšen inštrument ima kdo, saj na svojo preprosto harmoniko ne moreš tako igrati kot na kako moderno izpopolnjeno!«

In Binček je že spet stari, pogumni deček. Zobe stisne in sklence storiti vse kar bo sploh mogel!

Gospodje ocenjevalci prihajajo. Resni so in dostojanstveni. Dva imata visoke blesteče cilindre, kakršnih deček še ni videl. Visok, prijazen, popolnoma siv gospod, gre od enega do drugega, si jih ogleduje, jim prijateljsko kima in se smehlja, a ne spregovori besede. Ko prispe do Binčeka, ga bistro pogleda in trenutno obstane pred njim. Drobne sice oči so skozi naočnike zapičijo v fantiča, da čuti, kako mu tisti živi pogled prodira v dušo. Starček mu molče pokima in že je mimo.

Nekdo še enkrat prečita imena tekmecev. Drug za drugim se dečki oglašajo, nikogar ne manjka.

Tekma se prične.

Najprej pristopi k mizi stari sivi gospod, ki pozdravi občinstvo in harmonikarje ter pohvali mladičke, ki se hočejo poskusiti v igranju harmonike, ki je narodu tako priljubljena, da si brez nje ne more misliti nobene resnične zabave

in tudi ne resnejših dogodkov kakor sta svatba in krst.

Dečki prično.

Preden je Binček na vrsti, svira nezžen gosposki deček, lep in ljubeč, kodrastih las in velikih črnih oči, kateremu bi Binček takoj rad pomagal če bi mu smel, saj že opazi, da se deček boji, rokice mu kar trepetajo in zelo slabo igra.

Ocenjevalci so nekam nejevoljni. Največ so pričakovali od tega pobiča, ki je sin znanega glasbenika in mu je oče že otroku hotel vsiliti umetniški sloves, čeprav ni dečka glasba prav nič veselila in bi bil raje vse kaj.

»No, zdaj pa ti pokaži, kaj znaš!« je nekdo zaklical Binčku.

Dečkove resne oči so se ozrle. Pogled mu je splaval k gospodu Milanu in nasmehnil se je. Bilo mu je, da ni sam, da ima tam doli oporo, da ga Milan ne bo zapustil, če tudi s tabo odigra. Toda ne samo, da bi rad dobro igral, temveč tudi veselje hoče napraviti svojemu prijatelju in zasvirati kakor včasih sredi zelenih dobrih ves zagledan sam vase vesel in razigran, a drugič spet bolešno truden in koprneč za domom in mrtvo materjo.

Vzravna se nekoliko in že prsti vzdrhte po tipkah.

Ocenjevalci spočetka niti ne pazijo nanj, vsaj tako vse kaže. Kmalu pa vsi prisluhnejo. Pesem, skromna domača pesem se trga iz mrtvega inštrumenta, se spaja s čuvstvom mladega boječega srca, hrepenečega nekam daleč k popolnosti, ki jo godec le podtalno sluti.

In gospodje poslušajo. Starci, ki so v umetnosti osiveli, saj jim je umetnost življenje, zadihajo globlje, prično kimati, se nekam zamislijo, saj jim duše zastrme v zvoke preproste harmonike, ki pripoveduje o lepoti daljnih neznanih hribov, o siromašni mili bajtici sredi med njimi, o hostah in smrekah, dehtečih po zdravi smoli in svežosti, o poljanah in ravninah ter strmih čerch.

Duše jim splavajo nekam daleč na vas, na deželo med žito in cvetje, na njive in košenice. Že zaveje okoli njih, da začujejo žubor studenca, šum trave in šelest listja. Vmes pa doni boječa sôzvočna melodija skromnega slavca in škranca ter se preliva v mogočne zvoke. Dalje pribodnjič.

Doživljaji Jima v džungli

Spisal in risal Mitja Kraigher, star 11 let

21.

Spet je prišel praznik Solnca. Tedaj so prišli stražarji k Jimu v ječo in ga odvedli v svetišče. Položili so ga na žrtvenik, da ga žrtvujejo bogu Solncu v dar.

22.

Tisti mah, ko je svečenik dvignil roko, da bi zadal Jimu z bodalom smrtni sunek je nenadoma priletela puščica in se zapičila svečeniku globoko v hrbet.

23.

Sovražniki iz sosedne vasi so namreč izrabili priliko ko so bili vsi Indijci v svetišču in napadli mesto.

24.

Medtem ko se je začel v svetišču hud boj, je Jim skočil z žrtvenika in zbežal.

25.

Zbežal je po stopnišču, ki je vodilo v podzemlje. Zdajci je prišel do zakladnice.

26.

Ko si je v zakladnici vse natančno ogledal je odhitel po drugih stopnicah navzgor.

Dalje Prihodnič

Josip Vandot:

Šmarni otok

Krka je vsa zaverovana v mesto, ki se dviguje nad njo na strmem hribu. Z drobnimi, zibajočimi se valčki se svetlika in pogleduje v bele hiše in tiho zelenje, ki se stiska k hišam in dehti v solnčnih žarkih daleč naokrog. Krka pa se ne more ločiti od mesta. Neslišno in nevidno polzi mimo njega, a ko se mora na drugi strani ločiti od mtega, joče gla-

samo pesmi, ki jih lahko sliši in razume vsak človek, če jih le hoče poslušati.

Pravijo, da je otok mrtev in da ni življenja na njem. Sicer z vrha hriba v resnici izgleda kakor velik, s sočnim zelenjem pokrit grob, kjer počiva kdo si ga vedi katera vila, ki se je ponesrečila gori ob Portovem gozdu, padla v vodo in utonila. A kdor pravi, da je otok mrtev, je slep ali pa noče nikoli nanj pogledati s pravimi očmi.

Seveda. ljudi ni na otoku, ker je za ljudi pač premajhen. Tudi ptice ne gnez-

sno ob divjem jezcu in brzi od tam naprej v široko ravnino, da bi čimprej pozabila na slovo od mesta. A še preden zapusti mesto in še preden ga prične objemati, mu ostavlja otoček, da mu je v spomin nanjo in na lepe sanje, ki jih ona sanja, ko se vije okrog njega tako lepo, da lepši ne more biti niti sen, ki je padel na zemljo naravnost s kresnega neba.

Krka, vijoča se okrog mesta. Solnce Krka vijoča se okrog mesta. Solnce usiplje nanj svoje najlepše žarke, gosta, čudno dišeča trava ga pokriva in zarastlo ga je grmovje, ki je takšno, da mu ne ve nihče imena. Sam Bog ve od kod je prinesla Krka čudovito seme in ga posejala po mehki prsti samotnega otočka. Grmičje je vzkalilo iz čudežnega semena, razprostrlo vejice, ki so pač zelene, a ne poženejo nikoli nobenega cveta, a vendar dehti vse noči s takšnim vonjem, da nobena roža daleč naokoli ne tako. Drobnji valčki neprestano pljuškajo obenj, a to pljuskanje so v resnici

dijo na niem, le včasih se vsede tam na na krhko vejico kos, ki je priletel iz gozda, pa droboli poskočno pesem. A že se dvigne, kakor da ga je sram, da prepeva v tej svetj tšini, in odhiti daleč tja, od koder je bil priletel.

Če že druge dni ni življenja na otoku, ga pa je v noči pred Velikim Šmarnom vse polno, zlasti če mesec sije sem od Gorjancev nanj z vso svojo svetlobo. Mesto spi v pokojnih sanjah, njegove strehe se svetijo srebrno, kapiteljski križ se blešči nekje visoko ob nebu, kakor da je nocoj postal najlepša zvezda. Na travniku onkraj Krke črlikajo skriti murni svojo pesem v gluho noč.

Trije ponirkj plavajo proti otoku, da jih je komaj slišati. Že so ob obali in že se potuhnejo v črno senco, ki jo grmovje prede po srebrni vodni gladini. A potuhnejo se samo za tri trenutke, že vzplahutajo, se poženejo kvišku in obsede na robu otoka, od koder lahko vidijo po vsej Krki, daleč gor do cigelniskega ovinka. A ne izpregovore besede

diče, temveč čepe tiho na otoku in gledajo nepremično po svetlikajoči se gladini, kakor da nečesa pričakujejo.

Polnoč je udarila na visokem zvoniku. Tedaj pa se razburi dolj pod otokom voda in se prične pršeti v tisočernih curkih. Sem od Rozinovega potoka, ki se izliva komaj sto korakov pod otokom v Krko, prihaja povodnjak, oblečen v svetle ribje luskine, razoglav in z razmršenimi lasmi in s še bolj razkosmano

»Seveda«, vzdihne na otoku stari ponirnik. »Pred sto leti ga je pograbil nemarni volk, ko je stopil za kratek trenutek na breg, in ga požrl. Labod pa je bil svet in je tako lepo pripeljal vsakega utopljenca semkaj k otočku, da so ga v jutru ljudje lahko našli in ga pokopali v posvečeno zemljo. A vile ni več, laboda ni več. Za vsakega utopljenca smo mu ponirki povedali, Lepo se je labod ponoči potopil v vodo in spravil

brado. Rad bi se vsedel k ponirkom na otok, pa ne more, ker je prevelik in bi se otok pogreznil, ako bi se vsedel nanj, zato pa se rajši vsede na breg. Plavutaste noge potisne globoko v vodo in diha s škrgami, da ga je slišati daleč naokoli.

Ko se naveliča molčanja, vpraša ponirke: »No, kaj bo nocoj? Slišal sem vas, kako ste veslali po Krki. Mislil sem si, da me bodele potrebovali. Zdaj pa vidim, da se samo stiskate drug k drugemu in sami ne veste ničesar.«

»Ne godrnjaj!« prosi največji ponirnik. »Strašen si, povodnjak, in tvoj glas se prav nič ne prilaga temu mestu, na katerem sedimo. Saj veš, tisoč let je že, kar so semkaj pokopali vilo, katere ime so celo ljudje pozabili in ga niti mi ne vemo več in se ga ne spominjaš niti ti, ki si star gotovo že več kakor tisoč let.«

»Hm, da,« zagodrnja Rozinov povodnjak, vendar tako tiho, da ga ponirki komaj slišijo. »Čemu oprezate nocoj po vodi? Saj laboda ne bo. Že sto let ga zaman pričakujemo.«

utopljenca na varno. A zdaj ga ni več in ga ne bo nikoli več.«

Ponirki prično škreblijati tako otožno, da mahoma utihnejo murmi, sedeči pred svojimi črnimi luknjicami po polju onkraj Krke. Tudi povodnjak prične gosti skozi škрге, da ga je čudno in smešno slišati. Človek bi se mu smejal, če bi ga poslušal, zakaj njegov glas ni človeški, še manj ribji, a še manj medvedji. Plavutaste noge mu strižejo po vodi, a prsti na rokah, podobni nazobčanim ribjim kostem, se odpirajo in zapirajo, kakor da bi lovili nevidne muhe.

A hipoma mu noge začofotajo po vodi. Naglo se dvigne in je velik, da sega njegova senca preko Krke in preko dobršnega kosa loke na drugi strani reke. Iz ust se mu izvije glas, podoben kriku dveletnega otroka. Dolge roke iztegne in reče ponirkom: »Glejte, tudi letos niste zaman čakali. Poglejte pod se, jójme, poglejte po se!«

Ponirki vzplahutajo in se nagnejo čez otokov rob. Resnično — pod njim se ziblje bel obrazek, ki komaj komaj gleda iz vode. Mokri lasje se stiskajo k

obrazku, oči so trdno zaprte in krog drobnih, otroških ustec ni niti najtišjega smehljaja. Dekletce je pred dnevi utonilo Bog ve kraj katere vasi onkraj cigelniškega gozda. Ljudje so jo iskali in jo nemara še iščejo. A voda jo je nesla lepo s seboj in jo je zdaj pristonila k šmarnemu otoku, da jo ljudje najdejo in vzamejo iz vode, ker na praznik Velikega Šmarna ne sme noben utopljenec ležati v vodi.

»Pomagaj, povodnjak!« zakličejo ponirki, se spuste v vodo in prično plavati okrog belega obrazka.

Povodnjak se nikoli ne sme dotakniti utopljenca. A vendar je takoj pripravljen, da pomaga. Skoči v vodo in prične z rokami delati tako velike valove, da mahoma dvignejo mrtvo deklece in ponirke in jih v enem samem trenutku zaženejo na nasprotni breg in jih puste na varnem pesku. Nato utrga povodnjak s šmarnega otoka drobno vejico, si jo zatakne za lase in brede počasi po Kr-

ki navzdol in izgine v samotno Rozinovega potoka.

Mesec usiplje najlepše žarke na Krkin obraz, na bleščeči se pesek, na katerem počiva mrtvo deklece iz Bog ve katere vasi onkraj cigelniškega gozda. Ob njeni glavi pa čepe trije ponirki in jo tiho stražijo. Mesec se nagiblje k rogaškim goram, jutranja sapa pihlja z goraških vrhov in šmarna zarja se že razliva nad zemljo in zlati mirno Krko in šmarni otok, ki se iskri v zlati rosi.

Ponirki pa se ne ganejo od mrtvega dekletca. Šele ko se na stezi kraj peska oglasijo prvi človeški koraki, se zganejo in prično glasno črlikati. Človek jih zagleda in zagleda tudi malo utopljenko. Naglo prihiti bliže, a tedaj planejo ponirki v vodo. Naglo zaveslajo proti šmarnemu otoku, pa tiho plavajo ves dan okrog njega. Danes je velik praznik in na ta praznik je sveti tudi šmarni otok, tako svet, da se nanj niti ponirki ne upajo stopiti, da bi se na svoji straži vsaj za trenutek odpočili...

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic. Nikar ne zameri, da ti nisem že prej pisal. Pisal pa ti nisem zato, ker sem se preveč bal tvojega požrešnega koša. Končno pa sem se le odločil, da se oglasim v tvojem koticu. Čital sem tvoj novi natečaj, ter sem se odločil, da ti napišem kaj o vojni.

Najgrozovitejše je, če izbruhne vojna. Tam morijo drug drugega. Posebno slabo pa je vojakom pozimi. Posebno zime na severu in v Sibiriji so jako hude, tako da vojaki umirajo od mraza. Svetovna vojna je bila dolga, trajala je štiri leta. Bila pa je tudi nekaj strašnega. Po vojni pa začne razsajati kuga. Na tej boleznih jih umre na stotine. Tudi moj oče je bil v svetovni vojni. Ne vem pa, če si bil ti, dragi stric Matic, te mi Jutrovčki prosimo, ako hočeš, napiši nam in mi bomo z zanimanjem brali tvoje zgodbe.

Te najvljudneje pozdravlja

*Gašper Ivan, Uršna sela 89 1a
razr. drž. mešč. šole v Novem mestu*

Dragi Ivan! Seveda sem bil v vojni, pa ne samo v svetovni, temveč tudi v balkanski! Zato poznam vse grozote in strahote krvolitja. In prav zaradi tega prosim sleherni dan Boga, da bi nas za vselej obvaroval vojne! Iskreno Te pozdravlja Tvoj

stric Matic

Pijanec. Pravkar sem se zbudila s prvega spanja. V bližnji tovarni je tulila sirena pol devetih. Zopet sem hotela zaspati, a predramil me je strašen krik na cesti. Planila sem iz postelje, ter tekla k oknu. V mraku se je optekal na cesti pijanec. Za roko ga je vodila žena, za njima pa je stopalo majhno deklece in tiho ihtelo. Mož se je optekel proti pločniku, a žena ga je prijala, da ni padel.

Nočno tišino je predramilo vpitje žene in plaho ihtenje otroka. Že se je vnel med možem in ženo prepri. »Pojdi domov! Pojdi domov! drugače te vržem po cesti.« Žena je svojo grožnjo še parkrat ponovila. »Ata, pojdite domov! No, pojdite!« je tiho prosila deklica. »Tiho bodi!« ji zagrozi mati

V tem hipu plane na moža, ki je stal nepremično na cesti in se zažene vanj. Pijanec se opoteče. Hoče se nečesa oprijeti, a že leži na tleh. Deklica zakriči. Poklekne pred očeta in ga prosi: »Ata, pojdite domov!«

Na cesti so se med tem zbrali ljudje. Žena je vpila proti njim: »vso plačo mi zapije. Ne misli, da ima doma gručo otrok. Vsak dan popiva. Zjutraj pa, namesto da bi šel na delo, spi doma.« Ko je žena to govorila, je pomagala deklica očetu vstati. Opotekaje se, se je približal odzadaj k ženi, ter jo z roko udaril po licu. S spretnim okretom se je ubranila žena novega udarca ter se z vso silo zagnala proti možu ter ga vnovič podrla na tla. Glava mu je udarila ob rob pločnika. Deklica, ki je ves čas stala ob očetu in ga podpirala, da ne bi padel, je strašno zajokala. A žena je vpila naprej kot iz uma.

Zlekajeno truplo pijanca, ki ga je obsevala bleda luč cestne svetiljke, so obkolili možje in žene. Nekaj časa so se pomenkovali, potem sta ga dvignila dva moža in odnesla proti domu. Izginili so za vogalom hiše. Slišati je bilo le še pridušene pijančeve kletve, ki na so se tudi kmalu izgubile v noč.

Nabrana množica ljudi pa se je nemo in zamišljeno razšla.

Vizjak Nevenka, dijakinja III. razr. drž. real. gimn. v Celju

Dragi stric Matic! Po dolgem času se ti zopet oglašam. Unam, da tvoji vedno neenasitni koš ne bo požrl tudi mojega pisma.

Najhujši sovražnik človeštva je alkohol. On povzroča pijanost, vpliva telesno in duševno kvarno na človeka. Pijanec je navadno ves rdeč v obrazu, vedno hud, nikdar prijazen. Hodi opotekaje, govori grde, surove besede. Kmalu se pojavijo posledice tega strupa tudi na organih človeškega telesa.

Jetra se skrčijo, srce tolče naglo, z vso silo požene kri po žilah, večkrat se zgodi, da počí kaka krvna žilica in človeka zadene kap.

Marsikatera družinska sreča je bila na ta način uničena. Zatoraj vsi v boj proti alkoholu!

Marija Skok-ova, dij. II. raz. drž. real. gimn. v Celju

Moj kužek. Čisto majhen je bil moj kužek, ko sem ga prinesla domov. Bil je debel in okrogel in kar smešen v svoji neokretnosti. Če je tekel za menoj po gladkem parketu v sobi, mu je na ostrih ovinkih gotovo spodletelo, da se je neusmiljeno prekucnil. To je bilo smeha, če mu je med tekom izpodnašalo njegov zadnji konček z zakrivljenim repkom.

In koliko je napravil škode! Kar enkrat je izginil v teman kot z lepim, novim čevljem — in potem se je začela zanj zabava: vsega je raztrgal! Nič ni bilo varnega pred njim: copate, nogavice, obleka — vse smo morali skrivati.

Na izprehod sem ga vodila na vrvi. Če bi ga bila izpustila, bi se bil gotovo izgubil, kajti je bolj ubogal psičke, ki sva jih srečala, kot pa mene. Srečanje s sobratniki je bil namreč zanj največji užitek. Samo enkrat je bil pred drugim psičkom v strahu. Zgodilo se je to na Golovcu, ko smo se vračali z izleta domov. Srečali smo namreč drugo družinico, za katero je racial majhen kužek. In ta kuža je imel navezan okoli vratu mal zvonček, menda zato, da bi se na Golovcu ne izgubil.

Moj debeli psiček je ves vesel pohitel do svojega tovariša — toda groza! Tisti psiček ni bil tak, kot drugi! Pod njegovim vratom je zvonilo! In moj kuža je ves presenečen stisnil rep med nogo in napravil velik ovinek okoli psička, ki vendar ni mogel liti — kajti psički ne nosijo zvončkov!

Zdaj je moj kuža že velik! Mogočno in zelo važno laja in se igra z otroci na dvorišču. Tudi škode ne dela več! Napravil je piko čez vse neumnosti, ki jih je prej delal. Menda zato, ker mu je ime Pika.

Alma Pengal, uč. IV. razr. osn. šole v Ljubljani

Izbrana uradništva

Uganke in križanke iz zadnjih številsk so pravilno rešili:

Branko Vavpotič, uč. IV. b. razr. na Grabnu v Ljubljani. Kos Vladko, dijak klas. gimn. v Mariboru. Jerše Marjan, dijak III. razr. gimn. v Ljubljani. Gajeva ul.

Slavo Štine:

Dečki mali

Šotor beli
so razpeli
tam na trati
sončni, zlati,
dečki mali,
da igrali
bi se kaj?...

Prvi zdaj
svetuje naj!
Ali gremo
se cigane,
razigrane,
neugnane? —
Bog ne daj!

Drugi zdaj
svetuje naj!
Ali skavte —
ne zmikavte
bi se šli,
vse steze
premerili...
Mar nori?

Tretji zdaj
svetuje naj!
Cirkus mali
bi igrali
se, če znali
bi, kako —
Pusti to!

Vojska cela
se je vnela:
šotor beli
so pomeli
s tiste trate,
sončne, zlate,
dečki mali,
da igrali
bi se kaj...

Rešitev križanke „Želva“

Vodoravno: 1. svač; 5. kralj; 6. brest;
7. iz.

Navpično: 1. srež; 2. vas; 3. alt; 4.

E. L.

Manica:

Živali godrnjajo

Domače živali prično godrnjati, češ,
da jih gospodar, z ozirom na koristi, ki
jih prejema od njih, vse premalo upo-
števa.

»Iha—ha—ha«, rezgeče konj, »jaz vo-
zim gospodarja iz vasi do vasi, v trg in
mesto, vsepovsod! Kjer koli ima posla,
bežim z njim kar najhitreje morem, sa-
mo, da je on zadovoljen!«

»Mene poglej, mene,« godrnja vol.
»Tam na pekočem soncu mu vlečem
plug in brano, da mi vsled trudnosti mo-
li jezik iz gobca!«

»Moje sladko mleko je za gospodarja
vredno več kot vse drugo,« pobaha kra-
va.

»In moja volna — ? Ta tudi ni tako
pod nič,« zamekeče ovca.

»Kikiriki,« se oglasi petelin. »Kdo bi
zjutraj spravil pokonci gospodarja in vso
družino, če bi mene ne bilo?!«

»Kaj pa moja tečna jajčka? Menda ni-
so kar si bodi,« zakokodaka kokoš.

Zdajci zalaja iz svoje utice stari pes
čuvaj, ki je doslej mirno ležal in poslu-
šal:

»Hov, hov, le počasi! Pamet in pre-
mislek, dragi moji! Že res, da gospodar-
ju vsak po svoje koristimo, toda zato
pa prejemamo od njega tudi vse, kar po-
trebujemo. Čestokrat gleda gospodar na
nas bolj nego nase. Budno pazi, da do-
bimo dovolj hrane, preskrbi nam mehko
ležišče, imamo streho, ki nas varuje
pred dežjem, vetrom in mrazom — čuj-
te vendar, saj več pa ne potrebujemo.
Bodimo zadovoljni in hvaležni!«

Mrmrajoče živali utihnejo, ker izpre-
vidijo, da ima zvesti kuža prav.

Rešitev zlogovnice

poljub — Izdaja

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 16. zlogov: a—
d; — dov — goš — j — in — ka —
ko — mur — nik — nje — pe — red—
tip — vač — ver 8 besed pomena: 1.
duhovit utrinek; 2. odpadki pri sekanju;
3. planinska cvetica; 4. črnogorski vla-
dar in pesnik (1812 — 1851); 5. azijski
narod; 6. obrtnik; 7. evropsko gorstvo;
8. vzdrževalec — da bodo dale začetne
črke od zgoraj navzdol in končne črke
od zgoraj navzdol srečenosca.